

[C. O. Pedersen.]

Tillæg, altsaa denne „Almisse“, som det hed i 1927. Det interesserer mig ikke saa meget, for vi ved jo udmærket godt, at dette Tillæg bliver ikke jævnt fordelt, og det ærede Medlem Hr. Holger Larsen fik det endelig heller ikke jævnt fordelt, for i den Kommune, han opererede med, gav han hele det 5 pCt.'s Beløb, som Aldersrentenyderne skulde have, til Invaliderne, for at ingen af Invaliderne skulde faa mindre end de 540 Kr. Saaledes forstod jeg Regnestykket; det er muligt, jeg har forstaaet det forkert, men det forekom mig, at først ved denne Operation fik det ærede Medlem dem allesammen saa højt op, at ingen fik mindre, end de faar i Øjeblikket. Men det, jeg her sammenligner, er de Tal, der findes i Forslaget, og der skal det nok holde stik, hvad jeg her har fremdraget.

Den højtærede Minister blev saa pludselig igen, da han havde sagt dette til mig, den store Socialpolitiker, som jeg jo meget vel anerkender ham for at være, og Ministeren sagde til mig eller til Tinget; hvad vedkommer egentlig 1921 og 1927 den sagkyndige Socialminister, der staar overfor den Opgave at skulle forenkle den sociale Lovgivning? Ja, hvad kommer egentlig Fortiden en Minister ved? Lad mig omskrive Ministerens Ord lidt og tænke mig, at man her i Landet fik en Socialminister, der var en lige saa trofast Tilhænger af den tvungne Folkeforsikring som den højtærede Minister nu er trofast Tilhænger af den vederlagsfrie Forsikring, og at han sagde som saa: hvad kommer egentlig hele denne Fortid fra 1891 og op til nu mig ved?, jeg, som er den sagkyndige Socialminister, som skal ordne hele denne Historie, jeg gaar ud fra mine egne Betragtninger! Se, det kan den højtærede Minister heller ikke gøre, for i dansk Politik er der altid en Kontinuitet, 1921 og 1927 har ogsaa deres Forbindelse med 1930, og naar Socialdemokraterne — selv om den højtærede Minister den Gang var udenlands og ikke deltog deri — i 1927 gentagne Gange kritiserede os baade ud fra juridiske og moralske Synspunkter, fordi vi satte Invalidrenten ned fra 800 Kr. til 540 — og saa vil jeg endda i Øjeblikket acceptere Ministerens Betragtning, at nu staar vi omtrent paa det samme, det er der jo en hel Del af dem, der gør —, saa forekommer det mig, at Ministeren ikke kan stryge hele denne Fortid af sig og ganske roligt forlange, at jeg skulde strække Gevær overfor hans sociale Betragtninger og lade Fortiden ligge. Nej, de Herrer har, som jeg har sagt det, accepteret vort Standpunkt,

og det har jeg en Gang ydet min Anerkendelse for, og jeg vil ogsaa gerne gøre det en Gang til.

Den højtærede Minister havde bemærket, at jeg forleden Dag i Anledning af, at de Aldersrentenydere, hvis Arbejdsgivere vilde tegne en Forsikring for dem, i Henhold til Lovforslaget kunde faa et Fradrag paa 200 Kr., som ikke influerede paa deres Aldersrente, og i Anledning af, at Ministeren i sin første Tale havde udtrykt sin Villighed til at gaa videre, havde sagt, at man ikke skulde holde sig tilbage af Hensyn til os, for vi var villige til at træde ind i en saadan Forhandling. Nu var Ministeren saa venlig i Eftermiddags at gøre mig opmærksom paa, hvilke finansielle Konsekvenser det havde; det rakte vidt, det betød Millioner. Ja, jeg er aldeles ikke ukendt med, at det betyder Millioner. Men Ministeren maa forstaa, at naar jeg talte om disse 200 Kr. her, var det selvfølgelig i Forbindelse med de Fradrag, som der er i Øjeblikket. Hvis man vil stable dem ovenpaa den højtærede Ministers Fradrag og Sats, bliver det en anden Sag. Nej, det, der har været Tale om saa mange Gange her i det høje Ting, ogsaa fra det ærede Medlem Hr. Krag's Side som Ordfører for Venstre, den Gang han var Minister, og ogsaa før han blev Minister og i Tiden mellem de to Gange, han var Minister — jeg erindrings ikke nøjagtig, hvornaar det var første Gang —, hvad der har været talt om Gang paa Gang, er, at vi fra Venstres Side er villige til en Supplering af Aldersrenten, og dette er jo noget i den Retning. Det er en Supplering af Aldersrenten. Det er i Virkeligheden en frivillig Forsikring, ganske vist af den Beskaffenhed, at Arbejdsgiverne formentlig kommer til at betale det hele. Men det er en Tanke af den Art, som den højtærede Minister udmærket godt kan faa overvejet med os. Hvis det imidlertid skal ske ovenpaa disse Fradrag, som Ministeren har stablet paa Benene, og som medfører, at Mennesker med en Indtægt af over 2000 Kr. kan faa Aldersrente, saa bliver Sagen naturligvis en ganske anden.

Naar den højtærede Minister vil være imødekommende overfor os, saa er noget af det, jeg har sværest ved at forstaa i Forslaget, i Virkeligheden det, at Ministeren gaar saa højt op med sine Fradrag og sine Sats. (Socialministeren [Steinke]: De glemmer 1922!). Nej; men jeg siger: Der er sket meget siden 1922; navnlig er det danske Folks økonomiske Forhold ikke saa lidt forandret siden 1922. Og naar jeg ser paa Tallene fra 1922, saa forekommer det mig,